

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.278 van 23 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 6 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard met bevel van 13 januari 2009 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die loco advocaat S. MEYFROOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 april 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 6 januari 2009 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk en wordt ter kennis gebracht op 13 januari 2009. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.04.2008 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds januari 2008 in België verblijft, ernstige inspanningen zou verrichten om zich te integreren, Nederlands leert, bij basketbalploegen heeft getraind en gespeeld, een CD en een videoclip heeft opgenomen, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 30.08.2008 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en/of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Wat betreft de bewering dat in het kader van de formatiegesprekken tussen de rooms-blauwe coalitiepartners werd afgesproken om tevens de procedure van de Raad van State mee te tellen bij de duur van de asielprocedure, dient er opgemerkt te worden dat deze afspraken geen bindende kracht hebben. Bovendien werd deze regeling niet opgenomen in de bestaande regel- en wetgeving zodat dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging door de overheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS 30.08.2008 dat hij reeds in 2003 een asielaanvraag heeft ingediend in Oostenrijk en dit op geheel andere gronden dan in

België. Over de feiten waarop hij in België zijn vrees voor vervolging baseerde, heeft hij in Oostenrijk helemaal niets vermeld. Bijgevolg kan aan bovengenoemd element nog moeilijk geloof worden gehecht (...)"

2. Rechtspleging

De verzoekende partij vraagt het voordeel van de kosteloze rechtspleging teneinde vrijgesteld te worden van de betaling van de registratierechten, verbonden aan huidige procedure.

De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand toekennen. De verzoeken daartoe van de verzoekende en verwerende partij worden om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de formele motiveringsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Schending van de formele motiveringsplicht

Overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient de aangevochten beslissing formeel te worden gemotiveerd.

Dat impliceert, aldus art. 3 van dezelfde wet, dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten bovendien afdoende zijn.

Met andere woorden, moeten de feitelijke en juridische redeneringen die aan de grondslag van de betwisting liggen, in de akte zelf kunnen worden vastgesteld.

De aangevochten betwisting voldoet geenszins aan deze formele motiveringsplicht.

Verweerster stelt eenvoudigweg dat "het feit dat betrokkene sinds januari 2006 in België verblijft, ernstige inspanningen zou verrichten om zich te integreren, Nederlands leert, bij basketbalploegen heeft getraind en gespeeld, een CD en een videoclip opgenomen heeft, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend".

Dat verzoeker overeenkomstig artikel 9 bis & ter van de Vreemdelingenwet op basis van humanitaire redenen een verzoek tot machtiging van verblijf kan verzoeken.

Dat verzoeker in dit verband in extenso aantoonde dat hij blijk geeft van verregaande integratie, dat verzoeker meer bepaald aantoont dat hij duurzame relaties heeft opgebouwd met Belgen, dat verzoeker aantoont dat hij intensief Nederlands leert, dat verzoeker schetst dat hij daadwerkelijke perspectieven heeft om zich op de arbeidsmarkt te manifesteren, ...

Verweerster gaat op geen enkele van deze punten in, doch stelt eenvoudigweg dat dit alles niet verantwoordt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend.

Verweerster schiet duidelijk tekort wat de formele motiveringsplicht betreft.

Opdat de formele motivering afdoende zou zijn, moet ze voldoende draagkrachtig zijn: de redenering die tot de beslissing heeft geleid, dient bovendien niet alleen uitdrukkelijk vermeld te worden, maar moet bovendien ook sluitend zijn.

Dit impliceert dat in de beslissing zelf op uitdrukkelijke wijze wordt verantwoordt waarom zo en niet anders werd beslist.

Eenvoudigweg stellen dat de door verzoeker aangehaalde middelen een aanvraag niet verantwoorden kan dan ook niet volstaan.

Verweerster dient te motiveren waarom de middelen van verzoeker een aanvraag niet zouden verantwoorden.

Bij gebreke hieraan voldoet de bestreden beslissing niet aan de vereiste formele motiveringsplicht.(...)”

In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij van mening dat de verzoekende partij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek, dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, en dat er wel degelijk afdoende geantwoord is op de door de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging voorgelegde elementen.

In haar replieknota volhardt de verzoekende partij in het middel zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoekende partij ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat, enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend: te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden, die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *Het feit dat betrokkene sinds januari 2008 in België verblijft, ernstige inspanningen zou verrichten om zich te integreren, Nederlands leert, bij basketbalploegen heeft getraind en gespeeld, een CD en een videoclip heeft opgenomen, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.*
- *Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. - De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.*
- *Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 30.08.2008 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.*
- *Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.*
- *Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en/of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.*
- *Wat betreft de bewering dat in het kader van de formatiegesprekken tussen de rooms-blauwe coalitiepartners werd afgesproken om tevens de procedure van de Raad van State mee te tellen bij de duur van de asielprocedure, dient er opgemerkt te worden dat deze afspraken geen bindende kracht hebben. Bovendien werd deze regeling niet opgenomen in de bestaande regel- en wetgeving zodat dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.*
- *Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging door de overheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS 30.08.2008 dat hij reeds in 2003 een asielaanvraag heeft ingediend in Oostenrijk en dit op geheel andere gronden dan in België. Over de feiten waarop hij in België zijn vrees voor vervolging baseerde, heeft hij in Oostenrijk helemaal niets vermeld. Bijgevolg kan aan bovengenoemd element nog moeilijk geloof worden gehecht.*

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in extenso aantoonde dat zij blijk geeft van verregaande integratie en dat de verwerende partij op geen enkele van deze punten ingaat, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister met name antwoordt dat "De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp

uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980". Bovendien benadrukt de Raad nogmaals dat vooraleer de verwerende partij gaat onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, ze nagaat of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verzoekende partij maakt echter met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

De beslissingen van verweerster dienen te voldoen aan de beginselen van behoorlijk bestuur - waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing voldoet geenszins aan het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de argumentatie die hij hierboven reeds aanhaalde.

Verzoeker haalde in zijn verzoek tot machtiging van verblijf in België tal van middelen en argumenten aan die zijn verzoek tot machtiging van verblijf staven; verzoeker bracht bovendien tal van stukken in; ...

Verweerster legt deze middelen en stukken - zonder de minste vorm van onderzoek - naast zich neer en stelt enkel dat deze elementen het verzoek van verzoeker niet verantwoorden.

Verweerster neemt niet één argument, niet één stuk in overweging bij de vorming van haar beslissing.

Verweerster schiet dan ook ernstig tekort om het verzoek van verzoeker ernstig te onderzoeken en schendt op die manier de zorgvuldigheidsplicht. (...)"

In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij van mening dat de gemachtigde van de minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf diende te worden verworpen, en dat de gemachtigde van de minister handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

In haar replieknota volhardt de verzoekende partij in het middel zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het tweede middel, merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een

correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. De verzoekende partij maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding; zodat zij dienvolgens een schending van de door haar aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome, op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)Schending van het recht op privéleven (art. 8 E.V.R.M.)

Overeenkomstig artikel 8 E.V.R.M. heeft een ieder recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

De beslissing van verweerster schendt artikel 8 EVRM in die zin dat het recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven geschonden wordt.

Verzoeker heeft immers gedurende zijn meer dan twee jaar verblijf in België een leven opgebouwd in België.

Verzoeker heeft tal van duurzame relaties opgebouwd met Belgen.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met een Belgisch meisje met wie hij in de toekomst een gezin wil opstarten.

Momenteel studeert de vriendin van verzoeker nog, zij zit in het tweede jaar economie aan de universiteit te Gent.

De ouders van de vriendin van verzoeker steunen de relatie van verzoeker met hun dochter.

Verzoeker heeft daarenboven tal van hechte vriendschappen met Belgen.

Verzoeker heeft bovendien amper nog contacten met personen uit zijn geboorteland.

Het ganse privéleven van verzoeker is dan ook uitsluitend opgebouwd in België en middels relaties met Belgen.

De beslissing van verweerster, met daaraan gekoppeld de verplichting om het grondgebied te verlaten schendt dan ook het recht van verzoeker op een privéleven; recht hetwelk beschermd wordt via art. 8 EVRM. (...)

In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij van mening dat in de gegeven omstandigheden de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van haar recht op privé- en gezinsleven, dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven, dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg staat en dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de

Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken.

In haar replieknota volhardt de verzoekende partij in het middel zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift.

Het begrip 'gezinsleven' in artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De verzoekende partij stelt dat zij een *'duurzame relatie heeft met een Belgisch meisje met wie (zij) in de toekomst een gezin wil opstarten'*, maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter nergens dat de verzoekende partij een relatie heeft met *'een Belgische meisje dat in het twee jaar economie aan de universiteit te Gent zit'*. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij een gezin vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoekende partij stelt dat zij haar ganse privéleven heeft opgebouwd in België, en duurzame relaties en hechte vriendschappen heeft opgebouwd met Belgen, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.